

[Lizzie Lichtenberg]

»service«. Men det kommer vi nok tilbage til nogle korte bemærkninger om i anden omgang.

Carsten Andersen (SF):

Gratisydelse er som regel altid betalt af nogen.

SF opfatter børnepolitik sådan, at al politik faktisk er børnepolitik. Derfor er det lidt absurd, at vi kalder enkelte problemer i forbindelse med børn børnepolitik og samtidig lukker af for, at børns problemer også skal løses på andre politiske områder.

SF's børnepolitiske synspunkter findes i alle vores politikmeldinger og i hele den politiske tænkning, vi har. Politik, som tager hensyn til børn, er efter vores opfattelse god politik, og det er vores udgangspunkt, at man egentlig, hver gang der gennemføres en lovgivning her i Tinget, burde stille sig spørgsmålet: Hvordan vil denne lovgivning være for børn?

Børn er dejlige – vist er børn besværlige til tider, men hvem er ikke det – men når vi drøfter børnepolitiske emner, er det, som om man kun betragter børn som en besværlighed, som noget, vi skal have på plads og i orden.

»Det er vigtigt, at børn er synlige. Det forudsætter, at de voksnes verden må vænne sig til at se tingene med børnenes øjne. Børn har deres egen måde at udtrykke sig på. Det kan nok være mere besværligt for voksne at lytte ordentligt efter børnene, men det er på den anden side nødvendigt, hvis børnene skal kunne komme til orde«.

Sådan står der sandelig i regeringens børne-redegørelse, og så kunne man egentlig godt undre sig lidt over, om det er en irttesættelse fra socialministeren til de tidligere regeringer, eller om det er udtryk for en splittelse i denne regerings syn på børn eller måske udtryk for et nyt samfund.

I alle tilfælde er det forannævnte citat ikke i overensstemmelse med denne regerings eller de tidligere regeringers politik på børneområdet.

På hvilken måde har denne regering, statsministeren, finansministeren, undervisningsministeren, gjort sig umage for at se tingene med børnenes øjne, og hvem i regeringen har beflittet sig på at lytte ordentligt efter børnene? Der er store uløste problemer med hensyn til pasning af syge børn, sænkning af daginstitutionstaksterne, nedbringelse af ventelister til dagin-

stitutioner, rådgivningstilbud til truede børn og unge samt forebyggelse af anbringelse uden for eget hjem på grund af omsorgssvigt i hjemmet – problemer, som denne redegørelse nok indirekte nævner, men som socialministeren ikke stiller forslag til løsning af. Det er ikke særlig børnevenligt.

Det er nu 10 år siden, det var FN's børnear. Hvilke forbedringer er der sket for børn i de forløbne ti år? Skal det vurderes ud fra antallet af nedsatte kommissioner og råd m.v., har interessen været stor.

Der har været nedsat en Nationalkomité for det internationale børnear, der har været nedsat en Børnekommission, hvor der har været 4 underudvalg, der har været et Ligestillingsråd, der har været nedsat fællesudvalget af Ligestillingsrådet og Børnekommissionen, der har været Udvalget om børn i trafikken, der har været Udvalget om nye betalingsregler i dagforanstaltningerne, der har været et udvalg, der hed Regeringsudvalg vedrørende indvandrere, hvor børn også havde en placering, der har været et udvalg i Indenrigsministeriet om det kommunale finansieringssystem, der har været Lavindkomstkommissionen, der har været Udvalget om dagtilbudenes indhold og organisation i lokalområdet, der har været Arbejdsgruppen af idrætsorganisationer, der har været Udvalget om børns dagligdag, det såkaldte Kirsten Lee-udvalg, der har været Det tværministerielle Børneudvalg, og der har været Ministerudvalg om børn.

Hvad angår resultaterne, er det for det første kun halvdelen af de udvalg, jeg her har nævnt, der er kommet med konkrete forslag til en lovgivning om børn, og af de tyve forslag, vi har set, indeholder kun 7 forbedringer af børns vilkår.

Daginstitutionsudgifterne er en økonomisk byrde for børnefamilier, og når regeringen siger, børnefamilierne aldrig har haft det så godt som nu, har man sandelig ikke målt disse forbedringer i forhold til den økonomiske forbrugsudvikling, der er sket hos ikkebørnefamilierne, idet daginstitutionsudgifterne i dag sluger en højere andel af forældrenes indkomst, end de har gjort tidligere.

SF ønsker, at daginstitutionerne skal være gratis på linje med skolen. Vi er ikke uenige med regeringen i, at unge, der får deres første barn, i de fleste tilfælde også for første gang står